

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๑๕ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ วันนี้เป็นวันหยุดทำงานเพื่อพัฒนาใจของเราทุก ๆ คน
การพัฒนาใจต้องเจริญสติสัมปชัญญะ พัฒนาความสงบของตัวเอง พัฒนาปัญญา
ของตัวเอง ความสงบกับปัญญามันเป็นความพอดีระหว่างเรื่องใจกับเรื่องวัตถุ
มันเป็นความพอดีเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นรายรับรายจ่ายสมบูรณ์กันพอดี
ได้มาเท่าไรก็จ่ายไปเท่านั้นด้วยความรู้ความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจนี่จะเป็นศีล
เป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ

เราทั้งหลายจะอยู่ที่ไหนทำอะไรเป็นใคร เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาธรรมนำชีวิต
เอาธรรมนำชีวิต ไม่ประมาท ไม่เพลิดเพลिन ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม รู้จักโจทย์
รู้จักข้อสอบ รู้เข้าใจ โจทย์ข้อสอบ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ มีความเป็นหนึ่งเป็นเอก เป็นหนทางเป็นมรรคเป็นข้อวัตรข้อปฏิบัติ

การเจริญสติสัมปชัญญะนี้ให้เราเอาอริยมรรคมีองค์แปด กายวาจาภิรียมารยาท
อาชีพรู้ใจของเราต้องให้เป็นธรรมเป็นธรรมนุญ เพื่อประโยชน์ของเราเองและประโยชน์
ของผู้อื่น

เราต้องรู้เข้าใจ เราไม่ต้องไปหาพระนิพพานที่ไหน พระนิพพานอยู่ที่รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาศการปฏิบัติ

เราไม่ต้องคิดเหมือนแต่ก่อนแล้ว เมื่อก่อนเราคิดว่าความสงบนั้นมันต้องมีอยู่ที่ป่า ที่เขา ที่ตาไม่เห็นรูปหูไม่ได้ฟังเสียงอันนี้ให้เรามีปัญญาสัมมาทิฐิฉะนั้น ความสงบที่แท้จริงนั้น อยู่ที่เรารู้เข้าใจ มันจะมีประโยชน์อะไร เราไปเอาความสงบจากสิ่งที่ไม่มี เราคิดดูดี ๆ นะ คนตายนั้นมีประโยชน์มัย คนไม่มีตาไม่มีหูไม่มีจมูกไม่มีลิ้นไม่มีกาย ไม่มีใจมันมีประโยชน์มัย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เสวยวิมุตติสุข อยู่ที่ต้นศรีมหาโพธิ์ จึงทวนระลึกถึงอาจารย์ที่เคยสั่งสอนคือท่านอาฬารดาบส อุทกดาบส ท่านเหล่านี้ได้ละสังขารไปแล้ว ไปเกิดเป็นพรหมนะ พรหมก็อยู่กับ ความสงบ พวกเราต้องรู้เข้าใจ ต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ ความว่างมันต้องว่าง จากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องว่างนะ ทุกอย่างนะมันว่างเปล่าอยู่แล้ว สิ่งที่มีมันสัจจะไปมา มันเป็นกรรมเป็นกฎแห่งกรรมเป็นผลของกรรมนะ

ให้เรารู้เข้าใจ เมื่อเรามีตารูปมันถึงมี เมื่อเรามีหูเสียงมันถึงมี เมื่อเรามีจมูกกลิ่นมันถึงมี เรามีลิ้นถึงมีรส เรามีกายถึงมีสัมผัส เรามีใจถึงมีเรื่องจิตเรื่องใจ เราต้องรู้เข้าใจว่า โอ... นี่มันคือเหตุคือปัจจัย นี่คือวิภูฏสงสาร ไม่รู้ไม่รู้เข้าใจมันก็ไปตามผัสสะ ไปตามอารมณ์ ไปตามสิ่งแวดล้อมด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่นี้เป็นความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพาศ ภาคปฏิบัติองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าสมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั้น

อยู่ที่รู้เข้าใจแล้วเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

โอ้... มันอยู่ที่นี้เอง พระนิพพานอยู่ที่รู้เข้าใจแล้วไม่ไปตามผัสสะ ไม่ไปตาม สิ่งแวดล้อม พระนิพพานอยู่ที่ทุกหนทุกแห่งอยู่ที่รู้เข้าใจพระนิพพานเป็นศีลสมาธิ ปัญญา ให้เข้าใจอย่างนี้ เราอย่าไปเข้าใจเหมือนแต่ก่อน

ธรรมดาแล้วนะ เด็ก ๆ มันยังไม่เข้าใจ เมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วมันต้องเข้าใจ

แต่ก่อนนะ พระกรรมฐานทั้งหลายคิดนะ คิดว่าความสงบอยู่ที่ทุ่งใหญ่นเรศวรโน้นเพราะว่าไม่มีผู้คน คนไปไม่ได้ อยู่ที่ห้วยขาแข้งอุทยานห้วยขาแข้ง ที่มีสัตว์ป่านานาพันธุ์ อยู่ที่เขาใหญ่ อยู่ที่ภูสอยเตี๋ยสอยดาวน้ำหนาวอะไรต่าง ๆ แต่ก่อนคิดอย่างนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าความสงบนั้นอยู่ทุกหนทุกแห่ง ด้วยความรู้ความเข้าใจ เมื่อเรารู้เข้าใจแล้วความสงบอยู่ที่เรารู้เข้าใจ

ให้เราทั้งหลายพากันเจริญสติปัญญา ให้เอาศีลมาเป็นความหยุด หรือว่าเอาศีลมาเป็นความสงบ เอาสมาธิมาเป็นความหยุดเป็นความสงบ ให้เอาปัญญามาเป็นความสงบ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสบดีเราก็ทำงานอยู่ที่บ้าน อยู่ที่โรงงานหรืออยู่ที่ไหน การทำงานกับการปฏิบัติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย อย่าให้เสียเวลา อย่าไปหาความสงบอยู่ที่อื่น หาความสงบอยู่ที่รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายพากันเจริญสติปัญญามีความสุขในการทำงาน คนเราต้องมีความสุขในการทำงาน ถึงจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ถ้าความสุขสงบเอ็กคตาในปัจจุบันไม่เพียงพอนี้มันไม่ได้นะ เพราะรสร้อยของโลกนะมันกดดันเรา มันกดดันเรานะ มันจะระเบิดเราเหมือนลูกระเบิดนี้แหละ ลูกระเบิดมันทำลายตัวของมันเอง

เราต้องรู้เข้าใจนะ หรือเหมือนบั้งไฟในฤดูกาลเดือน ๖ ของประชากรที่จังหวัดยโสธร ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะหลงเพลิดเพลิดไปเรื่อย สนุกสนานเพลิดเพลิด ฟ้อนรำไปเรื่อย เป็นความหรอยความแซบความล่า ผลสุดท้ายมันก็บริโภคความหลง ผลลัพธ์ก็ออกมาก็คือวัฏฏสงสารในการเวียนว่ายตายเกิด

เราต้องรู้เข้าใจนะ ปัญญาสัมมาทิฐิที่เป็นสิ่งสำคัญ

ตัวตนนะถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็เหมือนบั้งไฟจังหวัดยโสธร ความแก่ความเจ็บ ความตายความพลัดพรากมันเป็นผลกระทบแห่งความไม่รู้ไม่เข้าใจนะ กรรมนั้นมันเป็นสิ่งที่มีจริง นรกสวรรค์นิพพานเป็นสิ่งที่มีจริง เราต้องรู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เรื่องกระบวนการแห่งความเกิด หรือกระบวนการแห่งการหยุดเกิด เราต้องรู้ เราต้องเข้าใจ

เราอย่าตามมันไปตามความหลงไป เราต้องรู้เหตุรู้ปัจจัยด้วยปัญญานะ

ตามมันไปทำไม ตามมันไปก็มีเรื่องมีปัญหา เพราะอันนั้นคือปัญหา มันคือการสร้างปัญญา ความไม่รู้ไม่เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัยนี้มันจะพังทลายเหมือนตึกตง.นะ ความหลงนะมันเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้พวกเราทั้งหลายพังทลายเหมือนตึก ตง.นะ

ให้พวกเราทั้งหลายพากันมีสติมีสัมปชัญญะ พากันเจริญสติสัมปชัญญะ ถือว่าการเจริญสติสัมปชัญญะเป็นสิ่งที่สำคัญ เป็นการอบรมบ่มอินทรีย์ของเราทุกคน ทุกคนต้องมีสติคือความสงบ สัมปชัญญะคือปัญญา ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ

การดำเนินชีวิตของเราคือรายรับรายจ่ายให้เข้าใจนะ นั่นคือกรรมคือผลของกรรม คือกฎแห่งกรรม เราต้องพากันตั้งอกตั้งใจ เพื่อเอาทรัพยากรที่ประเสริฐนี้มาใช้ มาทำงาน เพื่อรายรับรายจ่ายของเราจะได้สมบูรณ์ เพื่อเราทุกคนจะได้ก้าวไปด้วย ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติเพื่อความสมบูรณ์

เราต้องเข้าใจอย่างพุทธรณะ ต้องเอาความสุขจากความดีและปัญญา จากปัญญา และความดี เราต้องรู้เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด การหยุดเวียนว่ายตายเกิด รู้เรื่องรายรับรายจ่ายของชีวิต ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันไปไม่ได้นะ ต้องรู้เข้าใจมันถึงไปได้ เติบโตได้ เพราะทุกอย่างมันคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม

เราต้องรู้ต้องเข้าใจ รู้เข้าใจแล้วเราไม่ต้องอาศัยใคร อาศัยความรู้ อาศัยการประพฤติการปฏิบัติด้วยปลื้มแข็งของตัวเอง ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ เราทั้งหลายจะได้ทำหน้าที่ของตัวเองด้วยปัญญา ด้วยการเสียสละ เราไม่ต้องอาศัยพ่อ อาศัยแม่อาศัยรัฐบาลอาศัยนักการเมือง เอาธรรมเอาปัจจุบันธรรม เป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรมไปเรื่อย เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ไปด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา

เราทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิต เพื่อหยุดสังขตญาณ มีความสุขให้เต็มที่ ให้เป็นหนึ่งในเอกัคคตาให้เต็มที่เพื่อเป็นธรรมเป็นปัจจุบันให้เต็มที่ เต็ม ๆ ๆ เต็มที่ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราเต็มที่ พัฒนาใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อม ๆ กัน

เราต้องรู้จักเหตุรู้จักปัจจัย เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก อย่าไปอยากมัน อย่าไปต้องการมัน มันทุกข์เปล่า ๆ

เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย อย่าไปคิดอย่าไปปรุงแต่ง เราจะได้รู้จะได้เข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะเป็นความพอดีเป็นความประภัสสรของธรรมชาติ มันจะไม่ได้ก้าวก่ายกัน มันจะไม่ได้สับสนวุ่นวายมันจะมีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา มีแต่ปัญญามีแต่ความสงบ

การประพาสการปฏิบัติให้เรารู้เข้าใจนะ การประพาสการปฏิบัติหน้าที่ติดต่อกันต่อเนื่องมันเป็นการต่อวิชา ต่อวิชาชีวิต ความดีกับปัญญามันก็ต้องมีวิชาของความดี มีวิชาของปัญญานะ อย่างวิชาที่เรามาเป็นมนุษย์ได้รับทรัพยากรที่ประเสริฐ

ตามหลักการมนุษย์เราจะรู้เข้าใจเราจะมีวิชาอยู่ได้หนึ่งศตวรรษนะคือร้อยปี ถ้าเราทำดี ๆ เอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งใจไปพร้อม ๆ กันอยู่ได้มากกว่าร้อยปี มันมีวิชาความดีวิชาปัญญาอย่างนี้

ศีลสมาธิปัญญามันเป็นวิชานะ เราจะไปไหนมาไหนเราต้องมีวิชาของชีวิตนะ ผู้ที่มาบวชเป็นพระเป็นสมณะก็ต้องมีวิชาของผู้มาบวชเป็นพระเป็นสมณะ เพราะวิชาของผู้ที่มาบวชเป็นพระเป็นสมณะนั้นคือพระธรรมคือพระวินัย คือข้อวัตรกิจวัตร คือข้อวัตรปฏิบัตินะ นี่เป็นวิชาของพระของสมณะนะ พระธรรมคือพระวินัย

สมณะคือความสงบ สมณะคือผู้ที่หยุดวิญญูสงสารคือผู้ที่ไม่พูดร้ายไม่ทำร้าย การไม่ทำบาปทั้งปวงทำแต่บุญแต่กุศล มันคือวิชาของการเป็นพระธรรมเป็นพระวินัย ของความเป็นสมณะนะ เราต้องรู้เข้าใจ พระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตรคือวิชาของผู้ที่เป็นพระเป็นสมณะ

ที่ผู้ที่มาบวชในพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ให้มาบวชได้ทุก ๆ คนเลยไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่เลือกชาติเลือกตระกูล เพราะว่า พระธรรมพระวินัยมันเรื่องกรรมเรื่องกฎแห่งกรรมเรื่องผลของกรรม

เราต้องรู้เข้าใจว่าพระธรรมพระวินัยมันเป็นความสงบคู่กับปัญญา มันเป็นวิชา แห่งชีวิตนะ

ทุกคนอย่าพากันไปประมาทอย่าไปเพลิดเพลिनต้องต่อวิชาให้ตัวเองด้วยความรู้ ความเข้าใจคู่กับการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ เดียวจะหมดวิชานะ เพราะเราเอาตัวเอาตนนำชีวิต ร่างกายบวชเป็นพระ วาจากิริยามาการยาทาใจนะ ไม่ได้บวชเป็นพระ มันหมดวิชาของความ เป็นพระธรรมเป็นพระวินัยนะ พระธรรมพระวินัยคือวิชาคือการต่อวิชา

ให้เรารู้เราเข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัย อย่างข้าราชการก็ต้องมีวิชา ของข้าราชการ ข้าราชการก็ต้องยกเลิกตัวตนนะ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นข้าราชการ ข้าราชการนักรบเมืองก็เหมือนกันนี้แหละก็ต้องมีวิชา

เราเรียนเราศึกษาเราค้นคว้ามาเป็นข้าราชการนักรบเมือง ก็ต้องมีวิชาข้าราชการ นักรบเมือง วิชาเกษียณข้าราชการ ๖๐ ปี ผู้พิพากษาอัยการ ผู้ที่เอาความดีนำชีวิต มีวิชาชีวิต ๗๐ ปี เกษียณข้าราชการ นักรบเมืองมีวิชาไม่จำกัด ให้เรารู้เข้าใจ

ธรรมนูญที่ให้เราเป็นข้าราชการนักรบเมืองให้เรารู้เข้าใจ การบริหารประเทศ ถึงเอาหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เอาธรรมนูญ อย่าไปบริหารตามความชอบ ความไม่ชอบ อย่าไปบริหารตามที่เค้าเห็นด้วยไม่เห็นด้วย อย่าไปบริหารเรื่องตัว เรื่องตน เรื่องปากเรื่องท้องของประชาชนเรื่องเศรษฐกิจก็ต้องเอาธรรมนูญนำชีวิต

เราอย่าไปคิดว่าเรื่องปากเรื่องท้องของประชาชนเป็นเรื่องที่สำคัญ เรื่องปากเรื่องท้องของประชาชนมันก็ต้องเอาธรรมนุญนำชีวิต

ให้ข้าราชการนักการเมืองพากันเข้าใจนะ อย่าเอาความหลงนำชีวิต อย่าเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต อย่าเอาเรื่องปากเรื่องท้องเรื่องธาตุเรื่องชั้นธำณณะนำชีวิต ต้องเอาธรรมนุญรัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตยก็ต้องปรับตัวเข้าหาธรรมนุญ สังคมนิยมก็ต้องปรับตัวเข้าหาธรรมนุญ

ให้รู้เข้าใจ อย่าเอาเรื่องปากเรื่องท้องสำคัญ อย่าเป็นคนเห็นแก่ปากเห็นท้องเห็นแก่พวกพ้อง เห็นแก่หมู่เห็นแก่คณะ อย่าไปหยวน ๆ กันไป อย่างนี้ใช้ไม่ได้

ให้เข้มแข็ง ให้มีหลักการแล้วก็มีอุดมการณ์อุดมธรรม ให้มีศีลมีสมาธิมีปัญญา มีความบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรยามารยาทอาชีพ ความถูกต้องให้เป็นความถูกต้อง ความผิดก็เป็นความผิด ความผิดก็ปรับโทษจำคุกหรือประหารชีวิต อย่างนี้มันถึงจะเป็นความถูกต้อง ประหารชีวิตให้เป็นข้าราชการ หยุดให้เป็นข้าราชการนักการเมือง เค้ายกประหารชีวิตให้เข้าใจอย่างนี้

อย่างโครงการเรื่องยาเสพติด ทำกันมาปฏิบัติกันมาเกือบร้อยปีแล้ว เกือบหนึ่งศตวรรษแล้วยังแก้ปัญหไม่ได้ มีแต่มากขึ้น มีแต่เอาตัวตนนำชีวิต ไม่ได้เอาธรรมนุญนำชีวิต มันแก้ปัญหไม่ได้มีแต่มากขึ้น

อย่างโครงการสวมหมวกกันน็อกนี้เป็นเวลาช้านาน ตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ จนถึงขณะนี้ ปี ๒๕๖๘ มันเป็นเวลา ๔๓ ปีแล้ว มันก็ยังแก้ปัญหไม่ได้ยิ่งมากขึ้นมากกว่า โดยเฉพาะทางหลวงชนบท

ด้วยความรู้ความเข้าใจว่าเราทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยตามความถูกต้องนี้ มันเป็นวิถีสงสาร มันเป็นการหมุนไปด้วยมีความรู้แล้วไม่เข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ กฎหมายบ้านเมือง การบริหาร นักการเมืองนักบวชมันเป็นความล้มเหลว มันเป็นความพังทลายเหมือนตึกสตง.นี้เลย

เราเข้าใจด้วยปัญญาว่า เราทั้งหลายต้องพากันเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เพื่อหยุดสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำสิ่งที่ถูกต้อง เราจะได้เอาความถูกต้องเป็นพื้นฐาน เราจะได้เอาความหลงเป็นพื้นฐาน

เราทั้งหลายนะ ต้องหยุดความเกรงกลัวในความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้อง มันจะไปเกรงกลัวมันทำไม ความกลัวนั้นคือตัวตนนะ ตัวตนคือความหลง รู้ว่าไม่ถูกต้องแล้วยังกลัว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเกรงกลัวต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพื่อจะได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนี้ด้วยความรู้ ความเข้าใจทั้งต่อหน้าและลับหลัง เป็นผู้เห็นภัยในวิถีสงสาร เป็นการทวงคืนสิทธิ ที่ถูกต้องนะ เพื่อเอาความถูกต้องกลับคืนมา เพื่อเอาธรรมบุญกลับคืนมา เอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญากลับคืนมา เอาพระนิพพานบ้านของเรากลับคืนมา

สิ่งที่สัญญาจะไปมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจมันสัญญาไปมา หนาวร้อนสุขทุกข์เกิดแก่ เจ็บตายพลัดพราก มันเพียงสัญญาไปมาชั่วครั้งชั่วคราว

อย่างร่างกายของมนุษย์สัญญาไปมาตั้งอยู่ในอายุขัยไม่เกินศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี ก็จากไป ให้เข้าใจว่าสิ่งต่าง ๆ นั้นสัญญาไปมาทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราทั้งหลาย จะได้เห็นหลักการ รู้หลักการในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายนะ เราเอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต ด้วยความตั้งใจด้วยเจตนา ฟังพาอาศัยตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจคู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เราอย่าไปฟังความหลงอย่าไปฟังไสยศาสตร์ ฟังวิทยาศาสตร์มันฟังได้ส่วนทางกายนะ ส่วนทางใจเราต้องฟังธรรมบุญ ฐธธรรมบุญ

เราทุกคนนะต้องเจริญสติสัมปชัญญะให้เต็มทีนะ ถ้าสติสัมปชัญญะไม่เต็มทีมันจะคุมเกมส์ไม่อยู่ สติต้องมีความสุขในการทำงานทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพ ต้องรู้เข้าใจ ต้องเจริญสติปัญญาด้วยความรู้ความเข้าใจเพื่อเอาหน้าที่เอาการงานเป็นฐานเป็นกรรมเป็นกฎแห่งกรรมเป็นกรรมฐาน

เป็นพระกรรมฐานคือพระธรรมพระวินัยเค้าเรียกว่าพระกรรมฐาน พระธรรมพระวินัยกฎหมายบ้านเมืองเป็นฐานเป็นพระกรรมฐาน

ความเป็นพระคือพระธรรมพระวินัยคือความสงบด้วยสติด้วยสัมปชัญญะด้วยความรู้ความเข้าใจ

เรามีสถานที่ประพฤติปฏิบัติ สถานที่ก็ได้แก่กายวาจาภิรียมารยาทใจของเรานี้แหละ นี่คือนสถานที่ในการประพฤติการปฏิบัติ มันก็ไม่ยากอะไร เรารู้เข้าใจเราก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายพากันตั้งอยู่ในความประมาท ความประมาทจะอาศัยความหลงเป็นพื้นฐาน อาศัยกรรมอาศัยความหลงเป็นพื้นฐานมันเป็นกรรมฐานอยู่แต่เป็นกรรมฐานของความหลง มันเป็นฐานของความหลงอย่างข้าราชการนักการเมืองนักบวชนี่มีฐานของตัวของตน มีฐานแห่งความหลงนำชีวิต พวกนี้ใช้เงินใช้ของคนอื่น

พวกนักการเมืองนักบวชนี่ใช้เงินใช้ของของคนอื่นนะ

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เพราะการบริหารส่วนรวมต้องเอาธรรมานุญนำชีวิต ที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นข้าราชการนักการเมือง เป็นนักบวชให้เรารู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะไปเอาใต้โต๊ะบนโต๊ะไม่มีความสุขในการทำงาน ชีวิตของเรามันจะพังทลายเหมือนตึก สตง. พังแน่นอนนอนแน

เราไม่ต้องมีความล่งเลสงสัยไม่ต้องมีความกังขา ถ้าเราไม่รู้เข้าใจ ไม่ได้นะ เราต้องรู้เข้าใจ เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์มันเป็นภาษีอากรของทุก ๆ คนนะ อยู่ในโลกลนี้ เพราะทุกคนอยู่ในโลกลนี้ต้องเสียภาษีอากร ใครมีลมหายใจมีลมปราณ อยู่ในโลกลนี้ต้องเสียภาษีอากรเพื่อเอาเงินไปบริหารส่วนรวม

ปัญหาต่าง ๆ นั้นอยู่ที่ความถูกต้อง อยู่ที่ทำสิ่งไม่ถูกต้อง เพื่อเราทั้งหลายจะได้เข้าถึงบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ ข้าราชการนักการเมืองนักบวชต้องเข้าใจอย่างนี้ ถ้าไม่เข้าใจแล้วนี้แหละผู้ที่ทำลายความมั่นคงของชาติ ของศาสน์ของกษัตริย์ ให้รู้เข้าใจนะ ต้องพากันเจริญสติสัมปชัญญะ เราจะได้มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้มีสุขภาพกายดีสุขภาพใจดีด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจมันก็จะพังทลายเหมือนตึกสตง.นี้แหละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลงชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลายสิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล ค่าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกิ้นคอร์รัปชันนะ แต่ค่าโก่งกิ้นคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับแผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร สมุทพรภาการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตของเราทั้งหลายมันก็ต้องพังทลาย เพราะมันไม่ถูกต้องมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตนไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะพัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด

ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพณีการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพรด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพณีการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพณีการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้วด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพณีการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพร เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพณีการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเองให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักรธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหารตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยความรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละมารับผิดชอบโพกัสในการประพณีการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลายมาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่เป็นผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึง ธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมนูญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิภวสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน ระบายของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์ ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น มันจะวณอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับ สิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติ การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวณในความหลงอย่างนั้น จิตใจวณ อย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระบายแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสโน

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิญญูสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปีติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั่นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึง ของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งของเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสโน มาเก้าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบอย่าลืมนะว่าชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการรู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณมีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตึ้นะ รวยความโง่หลงมงายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ตึ้นะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคাঁเล็กนิตเดียวเคাঁตั้งบ่อนคาสีโนเคাঁรวยกัน ประเทศมาเก๊า ก็เหมือนกัน
เคাঁรวยกัน

ประเทศสิงคโปร์เคাঁมีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เคাঁคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เคাঁถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เรารู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเคাঁมายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ
